

Kommunistisk Appel til Verdens Arbejdere og Folk

Udvalgte tekster om
grundlæggende spørgsmål

Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
CIPOML

Forlaget Oktober

Eget tryk Forlaget Oktober
ISBN: 978-87-90609-405

www.apk2000.dk, www.enhedogkamp.dk, www.kpnet.dk

Indholdsfortegnelse

CIPOML 30 år	4
Kommunistisk appel til verdens arbejdere og folk	
<i>August 1994, Quito, Ecuador.</i>	5
Om kapitalismen, arbejderklassen og kampen for kommunismen	
<i>Platform vedtaget af CIPOMLs plenarforsamling, Danmark 2016.</i>	11

CIPOML 30 år

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) bliver 30 år i 2024. I den anledning udgiver Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) en række pjecer, af hvilke du nu sidder med en i hånden.

Efter en proces med møder, debat, afklaring, fremadrettet klarsyn og revolutionær gnist blev CIPOML stiftet i 1994 i Ecuadors hovedstad Quito. Fra den bys navn stammer også tilnavnet for CIPOMLs stiftelseserklæring, Quito-erklæringen.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med sin egen stiftelse i 2000. APK har siden været medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, der i daglig tale, og i forkortelsen gennem de følgende tekster, skrives "CIPOML". En forkortelse der kommer af Konferencens spanske navn. Det er ligeledes på cipoml.net, at man kan finde yderligere information om CIPOML, på engelsk, på spansk og på tyrkisk – foruden links til de forskellige landes partier.

På APK's hjemmeside: apk2000.dk, på Enhed & Kamps hjemmeside: enhedogkamp.dk, samt på kpnet.dk finder man danske oversættelser.

Denne pjece indeholder *Kommunistisk Appel til verdens arbejdere og folk* (Quito-erklæringen) og platformen *Om kapitalismen, arbejderklassen og kampen for kommunismen*.

Kommunistisk appel til verdens arbejdere og folk

August 1994, Quito, Ecuador

Denne erklæring dannede grundlaget for stiftelsen af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) i 1994 og blev dengang underskrevet af 12 partier. Siden er mange flere kommet til i denne organisering af kommunister og kommunistiske partier og organisationer på verdensplan. Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, har været medlem af CIPOML siden APKs stiftelse i april 2000.

Så længe mennesket udbytter mennesket og kapitalismen truer vores eksistens, vil der være kamp.

Så længe imperialismen og bourgeoisiet undertrykker svagere nationer og forsvarsløse folk, vil der være kamp.

Så længe verdens arbejdere og folk længes efter at forvandle dagens samfund og forandre det til deres eget bedste, med livet som indsats, vil der være kamp.

“Alle hidtidige samfunds historie er en klassekampenes historie”

(Det kommunistiske Partis manifest)

I modsætning til kapitalisternes forkyndelser om klasseforsoning, som hævder, at arbejderne og ejerne af produktionsmidlerne har fælles interesser, står vi fast på og understreger på ny den marxistiske tese, at klassekampen er historiens drivkraft.

Klassekampen vil ikke ophøre, så længe de højeste generelle mål, som den bevidste menneskehed har stillet sig, ikke er blevet nået. Det vil sige at vide, hvordan socialismen og kommunismens nye verden skal opbygges på kapitalismens ruiner.

I de sidste årtier har den kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelsen lidt store tilbageslag. Den kapitalistiske genrejsningsproces, som tog fart efter Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres, og som banede vejen for begivenheder som udviklingerne i Østeuropa og Sovjetunionen, forræderiet i Albanien osv., bærer imperialismens og de reaktionære, revisionistiske og pro-kapitalistiske kræfters stempel.

De historiske begrænsninger, manglende erfaring, mangel på teoretisk udvikling, undervurdering af de indre modsætninger i det socialistiske samfund, bureaukratisering, de kommunistiske partiers adskillelse fra arbejderne og folkemasserne har alle været medvirkende årsager til, at arbejderne og folkene ikke formåede at forsvare deres landvindinger og forhindre den kapitalistiske genrejsning. Derudover har vi heller ikke været i stand til at forhindre, at der opstod et nyt borgerskab, som skjult bag en "socialistisk" maske greb magten og ødelagde socialismen.

Ovenpå dette seneste angreb fra imperialismen og kapitalismen (der angiveligt skulle have udryddet marxismen-leninismen, den videnskabelige socialisme, kommunismen, den proletariske revolution og anti-imperialismen for altid) bygger vi os igen op på alle kontinenter.

Vi, kommunisterne, vil dukke op igen i alle de strejkekampe, arbejderne gennemfører, i enhver folkelig mobilisering, i alle arbejderklassens og folkenes kampe for frihed og demokrati, i ethvert ungdomsoprør, enhver guerillabevægelse.

Vi vil organisere, vi vil forene os, vi vil drage lære af det som er sket, og vil fortsat rykke fremad.

Vi giver ikke op, før vi har fuldført vores historiske opgave.

Vi er millioner af mennesker, som kæmper. Vi, arbejderne, vil stadig have vores position som de grundlæggende producenter af alle rigdomme, overalt og uanset forskellene i produktionsmidlernes udviklingsgrad.

Til syvende og sidst vil intet ændre sig, så længe andre lever fedt og godt på vores sved og knokleri, og så længe vi ikke har formået at forvandle det eksisterende samfund til et retfærdigt og mere fremskredent samfund.

Hvilke opfindelser, hvilket teknisk og videnskabeligt fremskridt, kan overskygge eller komme uden om den kendsgerning, at vi udgør det nuværende samfunds nøgleled?

Ingen tekniske eller videnskabelige fremskridt ændrer eller er i stand til at ændre ved proletariatets grundlæggende karakter. Disse fremskridt hindrer

heller ikke, at produktionsmidlerne fortsat er på kapitalisternes hænder.

Den rigdom, som vores arbejde har skabt, har altid været og vil altid være det materielle grundlag for al videnskabelig og teknologisk udvikling. Klassekampen lader sig ikke afskaffe. Den vil ikke forsvinde, så længe produktionsmidlerne er privatejendom.

Samtidig må vi forholde os til nyvindingerne indenfor teknologi og videnskab, lære at mestre og beherske dem og anvende dem til fordel for folkene og for revolutionen.

“Den proletariske bevægelse er det uhyre flertals selvstændige bevægelse i det uhyre flertals egen interesse. Proletarerne ejer ikke selv noget, de skal sikre; de skal ødelægge alt, hvad der hidtil har sikret og garanteret den private ejendomsret.”

(Det kommunistiske Partis manifest)

Ingen andre samfundsklasser eller samfundslag kan opnå disse mål. Det er proletariatets opgave som den mest revolutionære klasse i samfundet, med den højeste grad af fremdrift og den største praksis, som er i stand til at forene og lede andre udbyttede klasser og lag i kampen mod kapitalen.

Vi er her, i forreste række, som aktive deltagere i vores egen nutid, i den nuværende epoke. Vi, arbejderklassen og folkene, har aldrig et eneste øjeblik indstillet kampen for vores mål.

Ingenting har grundlæggende ændret sig, siden Lenin definerede vores epoke. Det er fortsat den samme: imperialismens og de proletariske revolutioners æra.

Alt hvad der er sket siden Oktoberrevolutionen i 1917: Den anden Verdenskrig, fascismens nederlag, kolonilandenenes befrielse, den kinesiske, den vietnamesiske og andre revolutioner, såvel som alle de fremskridt, som fulgte med opbygningen af socialismen, frem til den seneste imperialistiske offensiv og den nuværende situation i folkenes kamp – alt dette bekræfter Lenins teser om den epoke vi lever i. De grundlæggende modsigelser er fortsat de samme.

Imperialismen og borgerskabet går til voldsomme angreb på marxismen-leninismen og erklærer den død og begravet. Derfor spørger vi: Hvis marxismen-leninismen er blevet forældet, hvorfor angriber de den da så voldsomt?

Sandheden er, at de udmærket godt ved, at den stadig er både levende og virksom. Marxismen-leninismen støtter sig på udviklingen af videnskaben, på erfaringerne fra samfundsudviklingen og den progressive tænkning. Den er en teori med en revolutionær karakter, som repræsenterer proletariatets og hele menneskehedens historiske interesser.

Den går dialektisk fremad, overvinder forhindringer, og driver det nye frem.

Vi marxist-leninister er klar over svaghederne i vores forståelse, tilegnelse og udvikling af marxismen-leninismen. Problemet består i vores egen utilstrækkelighed, et problem vi vil og kan løse. De historiske erfaringer har klart demonstreret marxismen-leninismens vitalitet og levedygtighed. Hvis der findes gamle, affældige ideologier og teorier, som hører fortiden til, er det bourgeoisiets. Marxismen-leninismen er nutiden og fremtiden.

“Kræves der særlig dyb indsigt for at forstå, at når menneskenes livsvilkår, deres indbyrdes sociale forhold, deres sociale tilværelse ændrer sig, så sker der også ændringer i deres forestillinger, anskuelser og begreber, kort sagt i deres bevidsthed?

Man taler om idéer, som revolutionerer et helt samfund; men det er kun et udtryk for den kendsgerning, at det indenfor det gamle samfund har udviklet sig elementer til et nyt, at opløsningen af de gamle idéer holder trit med opløsningen af de gamle livsvilkår.”

(Det kommunistiske Partis manifest)

I tråd med deres klasseinteresser forvrænger revisionister og opportuniste af enhver afskygning disse udsagn i Det kommunistiske manifest, og kommer til antikommunistiske konklusioner. De ønsker at bevare deres position som “store ledere”, og deres egne privilegier. De ønsker at manipulere arbejderbevægelsen og forhindre, at arbejderne tager deres skæbne i egne hænder. Sådan tjener de borgerskabet og påfører arbejderklassen stor skade.

I modsætning hertil bekæmper vi, kommunisterne, disse afvigelser. Vi isolerer disse lakajer for bourgeoisiet og hjælper arbejderklassen til at stole på egne kræfter og rykke fremad.

Revisionismen udgør en fare for den revolutionære proces, for det kommunistiske parti og for opbygningen af socialismen. Revisionisme og opportunisme af alle afskygninger er fortsat en trussel, og kampen mod den kan og må ikke indstilles eller nedtones.

At diskutere disse spørgsmål, tage stilling til dem, fastslå, hvad der er nødvendigt at gøre nu, tage del i den uomgængelige ideologiske kamp og fremføre dette i den revolutionære lejr er nødvendigt og presserende som en revolutionær ideologisk offensiv for at afparere og imødegå reaktionens angreb. Ingen kommunist og intet revolutionært fortrosparti bør vige tilbage for denne konfrontation af ideer og opfattelser. Vi må åbne debatten og tage konfrontationerne om ideer, analyser, erfaringer, lærdomme og mål, sådan at vi kan drage de konklusioner, som bringer os fremad. “Kendsgerninger er stædige krabater”,

sagde Lenin og det er netop det, som gør, at vi må forblive leninister.

Vores partier er blevet skabt i kampens hede, mens vi rettede slag mod revisionismen og opportunismen. Disses ideologiske forfald og politiske forræderi bærer hovedansvaret for den skade, den internationale kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelsen er påført.

De kommunistiske partier er de uundværlige redskaber for at organisere revolutionen i hvert af vore lande. Som helhed udgør vi, Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, det virkelige alternativ for arbejderklassen og folkene. Den proletariske revolutions flamme og folkernes forhåbninger ligger fremdeles i kommunisternes hænder.

“Kommunisterne kæmper for at arbejderklassens umiddelbart foreliggende mål og interesser, men i den nuværende bevægelse repræsenterer de tillige bevægelsens fremtid.”

(Det kommunistiske manifest)

Vi tror at folkemasserne er og altid må være historiens hovedaktører. Det er kun, når de kommunistiske partier er gået til i bureaukratisk og ideologisk forfald og har mistet deres revolutionære fortroptskarakter i arbejderklassens og folkenes tjeneste, at masserne har vendt dem ryggen. Kommunisterne, arbejderne og folkene må aldrig skære de tusindvis af tråde over, som binder dem sammen.

Vi, kommunisterne, kæmper sammen med arbejderklassen og folkene for deres interesser. Sammen med dem må og kan vi vinde magten; sammen med dem må vi opbygge alle de folkelige, demokratiske former af proletariatets diktatur, bygge den socialistiske stat og marchere fremad.

Imperialismen har altid været og vil altid være kilden til aggression og røverkrige. I de seneste år har Irak, Somalia, Panama, Yemen, Rwanda, det tidligere Jugoslavien, det tidligere Sovjetunionen, Haiti osv. været skuepladser for aggressionskrige, racistiske og reaktionære krige.

Vi fordømmer disse kriges sande natur. Det er tvingende nødvendigt at organisere og fastholde folkelige bevægelser mod den imperialistiske krigspolitik. Vi, arbejdere, folkene og kommunisterne, må gå i spidsen for denne mobilisering mod krig.

Revolutionen fordrer enhed og handling af arbejderklassen og folkene. Vi må smede denne enhed. Enhed er på en og samme tid en idé og en praksis. Alliancer er nødvendige. Når vi opretter sådanne alliancer, må vi fremfor alt stole på vores egen styrke, gå sammen med andre og praktisere en alliancepolitik med

revolutionær målsætning. Så kan vi indgå i forehavender, som ikke fører til principielle indrømmelser. Men sådanne alliancer og aktioner må aldrig få os til at glemme, at klassekampen altid lever.

Vi kæmper for revolutionen. Vi forsvare folkenes ret til at bruge revolutionær vold for at vinde magten. Det kræver af os, at vi lærer at beherske og anvende alle kampformer.

Vi understreger vores beslutning om at forsvare og holde marxismen-leninismens fane højt, og kæmpe for dens omsætning til praksis, og om at udvikle vores partier og organisationer til et politisk, socialt og organisatorisk alternativ, både nationalt og internationalt. Partierne og organisationerne gentager vores forpligtigelse til at kæmpe skulder ved skulder med arbejderklassen og folkene, og imødegå kapitalismens og imperialismens herredømme med kampen for den proletariske revolution, for folkenes uafhængighed og suverænitet.

Vi forpligter os til at holde ånden fra Pariserkommunen og Oktoberrevolutionen og alle de revolutionære processer og erfaringer levende, som bygger på de principper, der er udviklet af Marx, Engels, Lenin og Stalin.

“Kommunisterne forsmår at skjule deres anskuelser og deres hensigter. De erklærer åbent, at deres mål kun kan nås ved, at hele den bestående samfundsordning styrtes med magt. Lad kun de herskende klasser skælve for en kommunistisk revolution. Ved den har proletarerne kun deres lænker at tabe. De har en verden at vinde.”

(Det kommunistiske Partis manifest)

Proletarer og folk i hele verden!

Kampen fortsætter. Når vi står foran et nyt revolutionært opsving, må kommunisterne, arbejderne og folkene være blandt de forreste i fortroppen.

Lad os omsætte Marx' og Engels' historiske ord i handling!

Proletarer i alle lande, forén jer!

August 1994, Quito, Ecuador

Om kapitalismen, arbejderklassen og kampen for kommunismen

Platform vedtaget af CIPOMLs plenarforsamling, Danmark 2016

I. Kapitalismen og arbejderklassen

1. Siden samfundet blev opdelt i klasser, har hele historien været en klassekampenes historie. På nuværende tidspunkt kan en ny verden og et nyt samfund kun etableres gennem at arbejderklassen sejre i kampen mod borgerskabet. Gennem sin handling vil arbejderklassen frigøre ikke kun sig selv, men også alle undertrykte mennesker og menneskeheden som helhed. Klassekamp er den eneste måde at ændre verden på og få et frit og klasseløst samfund. Som revolutionære partier og organisationer af arbejderklassen i forskellige lande, der er forenet under CIPOML, stoler vi på denne grundlæggende sandhed og arbejder hen imod at nå dette mål.

2. Ved spredningen til de fjerneste hjørner af jorden og ved at blive et verdenssystem skaber kapitalismen de betingelser, der tvinger arbejdere til at forene sig uanset nationalitet, etnicitet, kultur, køn eller religion, og overvinde alle nationale grænser. Alle arbejderes arbejdsvilkår og kampe bliver mere forbundne, og det er på dette objektive grundlag, at arbejderklassens internationalisme – den proletariske internationalisme – opstår og udvikler sig. Arbejderklassens kamp for frihed udvikler sig og bliver en international bevægelse med et fælles mål. Dette endelige mål er opbygningen af det kommunistiske samfund, hvor klasser og alle former for undertrykkelse udrykkes. Det er en direkte følge af det kapitalistiske systems karakter og udviklingsretning og bliver en obligatorisk fase i den sociale udvikling, Partier og organisationer, medlemmer af vores Konference organiseret i forskellige lande, er redskaberne for verdens arbejderklasser og i kampen for frihed, og de har alle det samme ultimative mål.

3. Det kapitalistiske samfund har i stor skala udviklet produktion af varer for at opnå profit gennem udvidet reproduktion. Efter at have udviklet sig i Vesteuropa i begyndelsen af det 16. århundrede er den kapitalistiske produktion vok-

set fra simpelt samarbejde til fremstilling og fra grundlæggende maskiner til sofistikerede komplekse maskiner under den industrielle revolution. Udviklingen af denne type produktion udviklede sig i den proces, hvor produktivkræfterne, produktionen og varecirkulationen nåede et niveau, der uundgåeligt førte til opløsning af det feudale samfund og af små-produktionen, og arbejderne blev adskilt fra produktionsmidlerne. Mens en voksende andel af produktionsmidlerne og den samlede samfundsproduktion har koncentreret sig som kapital i hænderne på en stadig mindre del af samfundet (kapital- og jordejere), er arbejderne og de arbejdende mennesker, som er dem, der må sælge deres arbejdskraft – kontinuerligt eller sporadisk – for at få de mest basale fornødenheder, parallelt vokset i antal og skabt mere rigdom og kapital til overklassen med deres arbejde.

4. Kapitalisternes og store landejerers private ejendomsret til produktionsmidlerne er grundlaget for, at den menneskelige arbejdsstyrke bliver reduceret til en vare, arbejdere bliver lønslaver for gennem udbytning af skabe merværdi. Derfor er opgøret med minoritet-ejerskab af produktionsmidlerne og tilbagevenden af dem til socialt ejerskab en forudsætning for arbejdernes frigørelse. Gennem hele sin udviklingsproces, ved socialiseringen af produktion og arbejde, forberedes under kapitalismen det materielle grundlag for det opgør og skaber den sociale kraft, der vil besejre kapitalismen. Etablering af samfundsmæssigt ejerskab af produktionsmidlerne vil bringe produktionsforholdene i overensstemmelse med produktivkræfternes sociale natur.

5. Med fremkomsten af den industrielle revolution blev den industrielle middelklasse af fabrikanter erstattet af det moderne industrielle borgerskab, som blev dominerende og underordnede kommerciel kapital til industriel kapital. Damp erstattede manuelt arbejde, og værktøj blev erstattet af stadig mere komplekst udstyr som avancerede maskiner. Efterhånden som teknologien udviklede sig, ændrede produktionens karakter sig og blev mindre en aktivitet af menneskelig arbejdskraft, der krævede specialiserede færdigheder og arbejdere er blevet et påhæng til maskineriet. Den industrielle revolution skabte moderne industribejdere, der slap med resterne af det tidligere sociale system, og som ikke havde andet end deres lænker at tabe. Den udviklede også kapitalistiske relationer i landbruget og fremskyndede en proces med opløsning af eksisterende strukturer hos bønderne, og så den udvidede arbejderklassens rækker. Opdelingen af samfundet i to afgørende klasser, borgerskabet og arbejderklassen, erstattede alle andre antagonistiske modsætninger og splittelser, der tidligere havde eksisteret.

6. Borgerskabet har spredt varecirkulationen til de fjerneste hjørner af jorden i

sit forsøg på at nå nye markeder og råvarer. Ved at skabe det kapitalistiske verdensmarked trak det alle lande ind i den kapitalistiske udvikling og udbytning. Med økonomisk overlegenhed og brug af de mest barbariske og destruktive metoder besejrede det al modstand og opløste prækapitalistiske traditionelle sociale samfund og strukturer. Det koloniserede kontinenterne Asien, Afrika og Amerika. Tilsammen med de udviklede lande er handelsnetværket, der spredte sig til alle lande under beskyttelse af kolonialismens magt, og de medfølgende enorme profitter, blevet en af søjlerne i kapitalakkumulation og i den borgerligt-kapitalistiske udvikling.

7. Fremkomsten af mekaniseret produktion og tekniske fremskridt styrker masseproduktionens overlegenhed over små-produktion, og kapitalistisk produktion over før-kapitalistiske produktionsmåder. Mens vareproduktion og kapitalistiske produktionsbetingelser reproducerer et vist antal små virksomheder, falder sådanne generelt tilbage, og store virksomheder bliver det almindelige. Mens før-kapitalistiske produktionsmåder og deres rester forsvinder, udvikler kapitalistiske produktionsforhold sig og trænger i stigende grad ind på alle områder af samfundslivet og omstrukturerer det i et forhold til dem. Borgerskabet, der bruger alle former for magt, bliver dominerende i samfundets overbygning såvel som i den økonomiske struktur. Denne dominans har sit enkleste politiske udtryk i koncentrationen af statsmagten i hænderne på borgerskabet, og i statsmagtens kapitalistiske reorganisering som et redskab til undertrykkelse og dominans over arbejderklassen og andre arbejdende grupper og samfundslag.

8. Efterhånden som den kapitalistiske udviklingsproces udvikler sig, bliver kapitalens greb om bønder, håndværkere, små fremstillingsvirksomheder og andre små virksomhedsejere strammere. Store virksomheder tvinger de mellemstore virksomheder, såvel som de små virksomheder med potentiale eller type til at blive en del af deres produktion, til at blive deres hjælpeenheder og underleverandører under betingelser, som de store virksomheder dikterer. Kun et segment af små virksomheder, og især bønder, forlænger deres eksistens under forhold med ekstremt hårdt arbejde og selvpålagte indskrænkninger og nedskæringer. Nogle kan ikke engang overleve trods dette og går konkurs. Usikkerheden breder sig og uddybes i flere samfundslag. Alt dette udvider arbejderklassens muligheder for at drage fordel af modsætninger mellem små og store ejere samt at vinde andre arbejdende lag over på sin side.

9. Tekniske fremskridt fører på den ene side til stigende arbejdsproduktivitet, produktion af den samme mængde varer med færre arbejdere og derved relativt mindre afhængighed af arbejdsstyrken for kapitalisterne, og på den anden

side banede det vejen for øget mulighed for at bruge kvinde- og børnearbejde og en stigning i den del af samfundet der er afhængige af at sælge deres arbejdskraft for at imødekomme deres basale behov. På trods af udsving halter behovet for arbejdskraft bagefter efterspørgslen. Dette fører til udvidelsen af de arbejdsløses armé, dem med usikker fremtid som skubbes ud i fattigdommens hængedynd, moralsk fallit og uvidenhed, og som udgør en reserve-arbejdsstyrke for kapitalisterne. På den anden side øges arbejdets afhængighed af kapitalen såvel som kapitalistklassens mulighed for at hæve udbytningsraten.

10. Da det er et lille mindretal der ejer produktionsmidlerne og producerer med profit for øje på stadig mere intensive konkurrencevilkår, resultere det i, at produktionsprocessen udvikler sig på en uplanlagt og anarkistisk måde, hvilket forstyrrer balancen mellem forskellige dele af økonomien, og produktion og markeder bliver ude af balance med hinanden. Den kapitalistiske udviklingsproces får et forstyrret og ubalanceret vækstmønster på grund af økonomiske kriser og recessioner forårsaget af overproduktion. Kriser, der dukker op i forskellige former og længder afhængigt af forholdene, er uundgåelige i den kapitalistiske udvikling og er højdepunktet eller det eksploderende udtryk for modsætningen mellem social produktion og kapitalistisk tilegnelse. Perioder med kriser og recessioner trækker små og mellemstore virksomheder ud i ødelæggelse, mens de skubber nogle store virksomheder til konkurs eller til at blive opslugt af andre, hvilket fører til en hurtigere koncentrationsproces og centralisering af kapitalen, til stigende arbejdsløshed og en relativ eller undertiden absolut forringelse af arbejderklassens og andre arbejderes leve- og arbejdsvilkår.

11. Borgerskabets tekniske udvikling for maksimal profit og produktivkræfternes fremskridt, på trods af de forstyrrelser der er forårsaget af cykliske kriser, førte til enorme stigninger i arbejdsproduktiviteten og produktionen. Ikke desto mindre kan frugterne af denne fremgang kun nydes af en håndfuld ejere af kapital og land. I takt med at arbejdsproduktiviteten stiger, øges udnyttelsen af den. På trods af bedre midler til at imødekomme alle materielle og ikke-materielle behov i samfundet reproducerer kapitalismen konstant arbejdsløshed, fattigdom, uvidenhed, moralsk korruption og degeneration. Usikkerheden breder sig og bliver større blandt et stort flertal af befolkningen. Krige, kriseperioder og recession forværrer arbejdernes leve- og arbejdsvilkår. Afgrunden mellem arbejderklassen og borgerskabet, mellem de rige og de ikke-rige uddybes; utilfredshed og vrede blandt arbejdere og andre arbejdende klasser og lag stiger; tendensen til at forene sig og kæmpe mod undertrykkelse og udbytning, mod udbytterklasserne udvikler sig.

12. Ved at give anledning til de materielle forudsætninger for socialisme gennem socialisering af produktion og arbejde fremmer kapitalismen arbejderklassen, den sociale kraft, der i sidste ende vil betyde kapitalismens egen ødelæggelse. Efterhånden som arbejderne koncentrerer sig i store virksomheder, udvikles deres muligheder, kapacitet og færdigheder for at forene sig mod borgerskabet og organisere sig som en uafhængig social styrke. Efter først at have oplevet indbyrdes konkurrence og fjendskab mod maskiner, førte arbejdernes ukoordinerede kampe, der startede isoleret på de enkelte arbejdspladser, derefter til en forenet og uafhængig arbejderbevægelse. Denne bevægelse har udviklet sig gennem erfaringer fra Lyon-opstandene i 1831-34, Chartist-bevægelsen i England og revolutionerne i 1848 på det kontinentale Europa, Pariserkommunen i 1871 hvor arbejderklassen, omend i en kort periode, væltede borgerskabet og etablerede sit eget styre, og fra den amerikanske arbejderklassens kampe, skaberne af majdagen og den internationale arbejderkvindedag.

II. Monopoler og imperialism

1. I den sidste tredjedel af det 19. århundrede førte teknologiske fremskridt og spredning af perfektionerede maskiner til ændringer i produktionen: en stor udvidelse i produktionen af maskiner, råmaterialer og energi, hvilket skubbede let industri tilbage; nye opfindelser såsom el- og forbrændingsmotorer, anvendelse af nye energikilder såsom olie udvikling af termiske og vandkraftværker mv. Kommunikation, både søtransport og men især landtransport (jernbaner) og mekanisering inden for landbruget udviklede sig også. Mens virksomhedernes størrelse og antallet af store virksomheder steg, udviklede der sig forbindelser mellem sektorer og virksomheder, hvilket førte til fuld integration og overvindelse af nationale grænser. Under skærpede konkurrencevilkår begyndte store virksomheder, der havde brug for at benytte den nyeste teknologi og som voksede ved at opsluge mindre virksomheder, at overtage økonomien som et netværk. Virksomheder, der forenede flest forbundne virksomheder og sektorer og kontrollerede enorme mængder kapital, er blevet udbredt. Dette var også en periode, hvor bankkapitalen koncentreredes og centraliseredes i hænderne på et lille antal banker, hvilket førte til gigantiske banker, der spiller en stor rolle i økonomien. Fremskridtet i koncentrationen og centraliseringen af kapital og produktion førte til sammensmeltningen af industri- og bankkapital i anden halvdel af det 19. århundrede for så at skabe finanskapital og give plads til fremkomsten af monopoler. I begyndelsen af det 20. århundrede havde kapitalismen nået et nyt stadium, imperialismens stadium, hvor monopoler og finansielt oligarki er blevet dominerende.

2. Monopolistisk kapitalisme er et nyt højdepunkt, hvor nogle grundlæggende egenskaber og tendenser udvikler sig og bliver til deres modsætning, hvor betingelserne for overgangen til et nyt socialt system skabes, og hvor alle modsætninger er skarpere, hvilket forårsager nye splittelser og modsætninger. Monopoler, som selv er et resultat af koncentration og centralisering af kapital og produktion, udvider denne proces til en verdensomspændende skala. Den sociale ulighed øges ved socialisering af arbejdet på den ene side og koncentrationen af rigdommen i hænderne på nogle få udvalgte på den anden side. Mens udbytningen af de arbejdende masser og følelsen af usikkerhed intensiveres, intensiveres monopolernes kvælende pres på små fabrikker og ikke-monopolistiske borgerlige lag. Modsætningen mellem produktionens sociale karakter og tilegnelsens privatkapitalistiske karakter såvel som modsætningen mellem arbejderklassen og borgerskabet, som i sig selv er en klasseafspejling af det første, vil blive skærpet på verdensplan. Imperialismen er kapitalismens sidste fase, kapitalismens dødsfase, hvor den går ind i en generel kriseprocess.

3. Kapitalistiske monopolisme, et resultat og det modsatte af fri konkurrence, afskaffer ikke konkurrencen fuldstændigt. Monopolisme eksisterer med og over konkurrencen. Dette fænomen uddyber den grundlæggende egenskab ved ubalanceret kapitalistisk udvikling, intensiverer konkurrencen og modsætningerne og splittelserne i borgerskabets rækker og introducerer nye elementer. Monopoler begrænser produktivkræfternes frie udvikling og knytter den tekniske udvikling direkte til profitmaksimering og udviklingen i konkurrencen mellem monopoler. Denne begrænsende virkning af monopoler, på trods af at den fører til en recession i de udviklede lande, fjerner ikke potentialet for, at teknologi og kapitalisme kan udvikle sig hurtigere i en kort periode i nogle lande og undertiden i hele den kapitalistiske verden.

4. I den imperialistiske fase overstiger kapitaleksport eksporten af varer og bliver hovedkomponenten i økonomiske forbindelser mellem lande. Internationalisering af kapital og produktion forener alle landes økonomier som led i den kapitalistiske verdensøkonomis kæde og fremmer denne proces. Ved at overvinde alle opdelinger og begrænsninger af det kapitalistisk-imperialistiske system bliver den internationale organisering af økonomien på grundlag af lighed og gensidig fordel for samfundene i stigende grad en nødvendighed for produktivkræfternes fremgang. Ikke desto mindre gør finanskapitalens overherredømme dette umuligt og det kapitalistisk-imperialistiske system reproducerer og forstærker de modsætninger, der forhindrer en sådan fremgang. Det er kun gennem den arbejderklassens revolution over hele verden sejre, at økonomien kan organiseres internationalt for at frigøre sig fra det kapitalistisk-imperialistiske systems begrænsninger og udvikle sig frit.

5. Perioden med dannelse og overherredømme af monopoler og finanskapital har også været en periode, hvor kapitalismen havde spredt sig til selv de fjerneste dele, og hvor opdelingen af verden var afsluttet. Dette markerede afslutningen for borgerskabet på en ekspansionsperiode til uberørte 'frie' områder og fratog det muligheden for at kaste de øgede spændinger og byrder, som den kapitalistiske udvikling medførte, over på nye områder. En ny æra startede, en æra med intensiveret undertrykkelse og udbytning af arbejderklassen og de undertrykte folk, med skærpede modsætninger i kapitalismen, der førte til udviklinger i spring og bitre konflikter. Mens konkurrencen og bestræbelserne på at opdele verdens ressourcer efter de største kapitalistiske grupper og lande intensiveredes, blev kapitalismen til et verdenssystem, hvor store imperialistiske lande slavebandt et stort flertal af verdens befolkning, forhindrede fri og uafhængig udvikling, og lande blev inddelt i to, i undertrykkere og de undertrykte, i udbyttere og de udbyttede.

6. Den ulige og springende udvikling ændrer magtbalancen mellem imperialistiske lande og internationale finansielle grupper. Kampe for en ny opdeling af verden og de krige, der følger af disse kampe, bliver uundgåelige. Inter-imperialistiske modsætninger bliver en af de vigtigste modsætninger, der svækker det kapitalistiske system, skærper generelle depressioner, dræber og sårer millioner af mennesker, ødelægger naturen, produktivkræfterne og levebrødet, uddyber og spreder moralsk sammenbrud og korruption, splittelser og modsætninger, der vil fremskynde det kapitalistiske systems afslutning.

7. Øget eksport af kapital fremskynder den kapitalistiske udvikling i udviklingslande og underudviklede lande. Mens den imperialistiske udbytning og undertrykkelse intensiveres, opstår der nye kampkræfter mod imperialismen og dens lokale fundament. Klasseforskellene uddybes i landdistrikterne, hvor arbejderklassen virkelig er svag eller ikke-eksisterende, og arbejderklassen og arbejderbevægelsen udvikler sig, og de halvproletariske masser udvides. Socialismens finansielle forudsætninger udvikler sig også i disse lande. Disse lande holder op med at være bagtrop for imperialismen og bliver kampområder mod al reaktion og kapitalisme, og primært imperialismen og dens lokale fundamenter. Modsætningerne mellem imperialismen og de udbyttede og undertrykte folk og nationer bliver en af de fundamentale modsætninger i det kapitalistisk-imperialistiske system sammen med modsætningen mellem arbejde og kapital og de inter-imperialistiske modsætninger.

8. De centrale aktører og ledere af monopoler og statslige myndigheder smelter fuldstændigt sammen. Statsmagten koncentrerer sig i hænderne på det finansielle oligarki. Efterhånden som den effektive brug af staten til at tjene

monopolernes fordele bliver mere og mere vigtig, skabes forudsætningerne for dette, og monopolistisk statskapitalisme udvikler sig. Den kapitalistiske stat styrkes ved oprettelsen af nye institutioner, primært de militær-bureaukratiske instrumenter. En stadig stigende del af den samlede samfundsproduktion bruges på militarisering og krige samt udvikling af staten – en parasitisk svulst på samfundet – og primært militærbureaukratiske instrumenter.

9. Imperialismen koncentrerer finanskapitalen i nogle få imperialistiske lande og udvider lag, der er fuldstændig afkoblet fra produktionen, men får en voksende andel af profitten. Dette ledsages af den stadigt stigende overflyttelse af produktion, især fra de arbejdskraftintensive sektorer, til lande med høje fortjenstmargener, hvor kapitalen er begrænset, men arbejdskraften, jorden og ressourcerne er billige. Imperialistiske lande med den mest magtfulde og udviklede finanskapital bliver lande, der udnytter flertallet af jordens befolkninger og som bliver yderligere afkoblet fra produktionen, og hvor lag og sektorer, der betjener dem, bliver større.

10. Imperialisme er den systematiske begrænsning eller endog fuldstændige fjernelse af tidligere gængse roller og ansvar for symbolske institutioner, demokratiske rettigheder og friheder. Det er den største spredning af reaktion, slaveri af andre nationer og folk, knægtelse af retten til selvbestemmelse og national suverænitet og tendens til annektering. Fascismen er det intense udtryk for disse udtryk i finanskapitalen, den dukker op som den mest reaktionære, chauvinistiske, aggressive og barbariske tendens og statsform.

11. Finanskapitalen danner alliancer med alle typer reaktionære kræfter – primært middelalderlig reaktion – og får dem til at adlyde sine egne regler og blive den vigtigste kraft og støttestøtte. På trods af fremskridt inden for teknologi og videnskab kan borgerskabet ikke udvikle et videnskabeligt verdensbillede. Det forsøger at holde fast og sprede – med nye såkaldte sandheder – de mest reaktionære dogmer og religiøse og filosofisk-ideologiske strømninger fra historiens skraldespand. Overfladiskhed og fattigdom af ideer inden for alle områder af filosofi, kultur og kunst bliver almindelige og forsøger at dæmpe udviklingen af arbejdernes og folkenes konstant modsatrettede kunst og kultur.

12. Såvel som monopolerne, der forhindrer produktionsmidlerne i at udvikle sig frit, vil ødelæggelserne på alle områder af det offentlige liv vokse forårsaget af imperialistiske krige og kriser, der kommer hyppigere, er længere og med mere alvorlige konsekvenser. Monopolernes samvittighedsløse brug af teknologi i jagten på maksimal profit udvider denne ødelæggelse til miljøet. Borgerskabet hindrer udviklingen af produktivkræfter og sociale fremskridt. At gøre

en ende på mindretallets ejendomsret af et mindretal, socialisere produktionsmidlerne og erstatte kapitalistiske produktionsmåder med socialistiske forhold bliver en historisk nødvendighed og en betingelse for fri udvikling af produktionsmidlerne.

III. Imperialisme, undertrykte nationer og arbejderklassens revolution

1. I jagten på maksimal profit intensiverer monopoler udbytningen af arbejderklassen og samfundene og udplyndrer systematisk andre landes råmaterialer og andre ressourcer. Kapitalens bestræbelser på at standse tendensen til faldende profitrater på grund af dens stigende organiske sammensætning og dens ønske om maksimal profit betyder at monopolernes må intensivere udbytningen af arbejderne og folkene. Koncentrationsniveauet og centraliseringen af kapital og produktion, koncentrationen af produktionsmidlerne og den politiske magt i hænderne på finansoligarkiet, effektiv brug af statsmagten på alle områder til gavn for kapitalen og fremme af monopolistisk statskapitalisme, alt dette udvider monopolernes muligheder for at intensivere undertrykkelse og udbytning. Alt dette og finanskapitalens stigende undertrykkelse og udbytning bliver nye faktorer, der forstærker modsætningen mellem arbejde og kapital, der udvikler tendenser til uro, vrede og kamp mellem arbejderklassen og samfundene mod finanskapitalen og dens diktatur. Det tvinger dem til at forene deres kamp på arbejdspladser, i de forskellige sektorer, i landet og i verden. Mens statens monopolistiske kapitalistiske karakter kommer frem i lyset, bliver de undertrykte og udbyttede klassers forskellige massekampe til en politisk kamp mod kapitalen og regeringerne.

2. Høje monopolistiske profitter muliggør det for finanskapitalen at opkøbe administratorer af arbejderklassens organisationer såsom fagforeninger, kooperativer og politiske partier, og udvikle arbejderaristokratiet og bureaukratiet for at skabe et lag inden for arbejderklassen, der er borgerligt i livsstil, sociale interaktioner, mental tilstand osv. Dette lag bliver det sociale fundament for borgerskabet og finansoligarkiet inden for arbejderklassen såvel som hovedkilden til alt samarbejde og opportunisme. I et forsøg på at undertrykke og modarbejde arbejderklassens fremadskridende bevægelse bruger det monopolistiske borgerskab effektivt arbejderaristokratiet, bureaukratiet og vaklende mellemkræfter samt dets stadigt bestyrkede borgerlige regeringer. En fortsat kamp mod og en isolering af disse lag, fornyet og moderniseret af borgerskabet afhængigt af arbejderklassens fremskridt, bliver en betingelse for arbejderklassens sejr.

3. Den voldsom øgede kapitaleksport fører til, at store virksomheder i udviklingslandene vækster på udnyttet billig arbejdskraft og koncentration af en arbejderklasse i disse virksomheder. På trods af deres relative primitivitet som en moderne klasse under udvikling, bevæger arbejderne kamp i disse lande hen mod at blive en uafhængig bevægelse, under forhold med voldsom undertrykkelse og udbytning, og de drager fordel af erfaringerne og støtte fra arbejdere i de udviklede lande. Med udviklingen af arbejderklassen og dens uafhængige bevægelse i disse lande ophører arbejderklassens bevægelse og kamp for frihed med at være begrænset til højt udviklede kapitalistiske lande og bliver en verdensomspændende bevægelse. Samtidig med at modsætningerne inden for borgerskabets rækker uddybes, udvikler kapitalismen det fundament, der forener arbejdere i de højt udviklede lande og i udviklingslandene som medlemmer af en hær, der giver international karakter i deres kamp for frihed.

4. De undertrykte folks og nationers revolutionære kamp forenes på samme front med arbejderklassens revolutionære bevægelse og bliver en del af den verdensomspændende revolutionære arbejderbevægelse. Kapitalismen modner betingelserne og det økonomiske grundlag for, at disse kampe kan udvikle sig under arbejderklassens ledelse og blive til folkerevolutioner for en uafbrudt overgang til socialisme. Verdens arbejderne revolution er ikke længere begrænset til udviklede kapitalistiske lande, og afhængigt af uddybningen af den ulige og springende udvikling, kommer der kommer en periode, hvor denne revolution bliver en proces, der starter og udvikler sig med den eller de svageste led i kapitalistisk-imperialistiske systeme, der brækker over. Arbejderklassen tager politisk magt og organiserer sig som den herskende klasse i det svageste led (eller de svageste led) og opbygningen af et klasseløst samfund – en betydelig vending med hensyn til historisk udvikling – og perioden med arbejderklassens sociale revolution starter.

5. Arbejderklassen vil ved at overtage produktionsmidlerne som offentligt ejendom lægge grunden til et kommunistisk samfund, hvor klasser og alle former for udbytning udryddes. Anarkistisk og ubalanceret produktion under kapitalismen, der sigter mod profit og tjener markeder, erstattes af en social produktion baseret på et konstant udviklende teknisk grundlag og planlægges i henhold til alle materielle og ikke-materielle behov i samfundet og hvert af dets medlemmer. Når den nedbryder klasser og undertrykkende og udbytende forhold i alle former, vil arbejderklassens sociale revolution også befri andre undertrykte og udbyttede klasser. Arbejderklassen kan kun udfylde sin historiske revolutionære rolle under ledelse af sit parti udstyret med teorien om videnskabelig socialisme.

6. Forudsætningen for denne revolution er, at arbejderklassen tager magten og organiserer sig som den herskende klasse, fører en uafbrudt kamp mod alle nye og gamle former og elementer i kapitalismen og knuser ethvert forsøg på at genetablere den. Uanset betingelserne for at arbejderklassen kan tage magten og organisere sig som den herskende klasse, må statsapparatet ødelægges gennem revolutionær vold. Der er en overgangsperiode mellem det kapitalistiske og det kommunistiske samfund, der kan kaldes kommunismens første fase, en periode hvor elementer af begge eksisterer side om side i kamp med hinanden, og hvor arbejderklassen er organiseret som den herskende klasse, dvs. proletariats diktatur. Denne regeringsform, der adskiller sig fra alle tidligere klasseherredømmer, er demokrati for det store flertal af befolkningen, men et diktatur for udbytterklasserne, som er et lille mindretal. Produktivkræfterne, der er blevet sat fri fra begrænsende virkninger af kapitalistiske (og tidligere) produktionsforhold og udvikler sig frit, vil forberede betingelserne for overgang fra den første fase af "yde efter evne, nyde efter indsats" til den sidste fase af "yde efter evne, nyde efter behov".

7. Arbejderrevolutionens fremmarch, der vinder sejre i imperialismens svageste led, fører til starten af udvikling af en socialistisk opbygning under betingelser med kapitalistisk-imperialistisk omringning med tilhørende international støtte til bourgeoisiets og kapitalismens baser i landet og deres forsøg på at genoprette den gamle orden. En endelig og absolut sejr for arbejderklassen kan kun opnås ved verdensomspændende nedbrydning af det kapitalistiske system og ved at erstatte den kapitalistisk-imperialistiske omringning med en socialistisk. Af denne grund er arbejderklassens sociale revolution og opbygningen af et kommunistisk samfund en kompleks proces, et kontinuum af nationale og internationale op- og nedture, angreb og tilbagemag, sejre og nederlag.

8. Lande er ikke lige eller ens med hensyn til kapitalistiske udviklingsniveauer, deres plads i den kapitalistiske verdensorden, relationer og balancer mellem klasser, sociale forhold i klassekampe osv. Alt dette fører til, at arbejderne og klassepartierne fra hele verden med det samme ultimative mål har forskellige kortsigtede mål. Det fører til forskelle i fremskridtsniveauet for den sociale revolution og kapitalismens og det borgerlige diktaturs proces nedbrydning, i arbejderklassen overtagelse af magten og organisering som den herskende klasse og i opbygningen af socialismen.

IV. Om arbejderklassens herredømme, socialisme og den imperialistiske omringning

1. Efterhånden som kapitalismen udviklede sig, blev dens modsætninger dybere, og arbejderbevægelsen blev styrket. Dette førte til en splittelse blandt de intellektuelle og til at nogle grupper blandt disse begyndte at kritisere kapitalismen på grundlag af en videnskabelig analyse og forene sig med arbejderbevægelsen. Som et resultat af modningen af denne tendens, blev den marxistiske teori udviklet, som arbejderklassens ideologi og som en vejledning til dens kamp for frigørelse, og den videnskabelige socialistiske strømning. Således har kampen for arbejderklassens frigørelse opnået et videnskabeligt program og en strategisk og taktisk forståelse.

2. Fra anden halvdel af det 19. århundrede, mens arbejderklassen voksede hurtigt i antal og koncentrerede sig i store fabrikker, spredte marxismen sig hurtigt blandt arbejdere og intellektuelle, og den videnskabelige socialisme forenede sig endnu mere med arbejderbevægelsen og arbejderklassen, der organiserede sig i kapitalistiske lande, især i Tyskland, efterhånden som uafhængige partier voksede frem.

Mens arbejderkampe og masseorganisationer som fagforeninger udviklede sig, samlede revolutionære arbejderpartier, udstyret med teorien om videnskabelig socialisme, støtte fra endnu flere arbejdere og blev massepartier. Med hensyn til dets bevidstheds- og organisationsniveau samt dets evne og styrke til kamp blev arbejderbevægelsen i førende kapitalistiske lande en uafhængig bevægelse, der truede borgerskabets overherredømme. Det var en periode, hvor arbejderklassens internationale bevægelse og organisation også gjorde fremskridt. Første og Anden Internationale blev etableret som centre, der – støttet af arbejderklassens voksende partier – forenede arbejderklassens revolutionære bevægelse mod verdensborgerskabet.

3. Mens de materielle forudsætninger for socialismen modnedes, og arbejderbevægelsen bevægede sig mod et niveau, der ville true det borgerlige overherredømme, brugte borgerskabet alt hvad der stod i dets magt, til at intensivere sin undertrykkelse af arbejderklassen og andre arbejdende lag og forsøgte at styrke sit fodfæste i arbejderbevægelsen. Da kapitalismens modsætninger blev skærpet, og forskellige faktorer hobede sig op, hvilket ville kaste verden ud i en krig for en ny opdeling af verden, udviklede der sig opportunistiske tendenser inden for Anden Internationales partier. Dette var præget af overensstemmelse med borgerligt pres og orientering mod classesamarbejde, der fordrejede princippet om at bruge borgerlige parlamenter og legale muligheder i mange år med fred, for deres legalisme og parlamentarisme.

4. Første Verdenskrig, som blev indledt af imperialisterne for at omfordele verden, førte til ødelæggelse af produktivkræfter, millioner af menneskers død, elendighed og lemlæstelse. Det medførte revolutionære situationer i mange lande, og det imperialistiske kapitalistiske system blev brudt i Rusland med Oktoberrevolutionen i 1917. Ruslands arbejderklasse bestående af forskellige nationaliteter tog magten og organiserede sig som den herskende klasse; processen med likvidation af kapitalismen og opbygningen af socialisme startede. Medens det kapitalistiske imperialistiske system skrumpede og svækkedes med hensyn til marked, investeringer og naturressourcer, fik arbejderklassens og de undertrykte folks befrielseskampe en stærk international base som Sovjetunionen. Begyndelsen af den socialistiske opbygning og dens fremskridt i Sovjetunionen tilføjede en ny modsigelse, modsætningen mellem det kapitalistiske og det socialistiske system, til imperialismens eksisterende modsætninger, som forvandlede kapitalismen til et system på et dødsleje.

5. Oktoberrevolutionen, som startede en ny tidsalder med revolutioner, en tidsalder med proletariske revolutioner i praksis, var nu en ny faktor i at styrke tendensen blandt arbejderne og de undertrykte folk, som med den imperialistiske krig var blevet trykket ind i et totalt kaos og ødelæggelse, til at organisere sig og kæmpe. Mens Anden Internationale var på vej mod sin skammelige afslutning på grund af dens socialchauvinistiske og socialimperialistiske linje og forsonende holdning over for borgerskabet, voksede arbejderklassens initiativer for til at organisere sig som et uafhængigt parti.

Som følge heraf blev Tredje Internationale født som en international organisation af arbejderklassen, der forenede de revolutionære arbejderpartier og organisationer i både de fremskredne og underudviklede lande.

6. Den socialistiske Oktoberrevolution brød kapitalismens og imperialismens fremadskridende march og førte til fødslen af en ny verden: arbejdernes samfund, socialismen. Dette var en ny æra i menneskehedens historie, imperialismens og de proletariske revolutioners æra. Denne periode indeholder fundamentale modsætninger, der konstant skærpes, interagerer med hinanden, og hvis forværring vil føre til nye revolutionære processer, der bryder ud, hvor de svageste led i det imperialistiske herredømme manifesteres. Tidens fundamentale modsætninger kommer til udtryk i kampen mellem på den ene side arbejdet, arbejderklassen og socialismen og på den anden side kapitalen, bourgeoisiet og kapitalismen, i de undertrykte folks og nationers kamp mod de imperialistiske lande og i kampen mellem internationale monopoler og imperialistiske lande selv.

7. Oktoberrevolutionen blev efterfulgt af arbejderbevægelserne i Tyskland, Østrig og Ungarn og de undertrykte folks og nationers revolutionære opstande og befrielseskampe i lande som Kina, Tyrkiet, Iran og Afghanistan. Med støtte fra socialdemokratiet, arbejderaristokratiet og bureaukratiet undertrykte borgerskabet og de reaktionære kræfter arbejderklassens revolutionære opstande overalt, undtagen Rusland. Med begyndelsen af krisen i 1929 og med skærpede modsætninger gik det imperialistiske kapitalistiske system ind i en ny periode med konfrontationer og hårde kampe efter en kort relativ stabilitet.

8. Sovjetunionen, som tidligere var blevet ødelagt af den imperialistiske krig, stod derefter over for mere ødelæggelse på grund af borgerkrigen og var nu under en kapitalistisk-imperialistisk omringning. På trods af angrebene fra imperialismen og reaktionære kræfter og den indenlandske modstand fra borgerligt kapitalistiske grupper, der fortsatte med at eksistere i overgangsperioden, havde landet vist en hidtil uset hurtig fremgang på alle områder. I løbet af 1930'erne, da fascismen blev stærkere i Italien, Japan og Tyskland, og fascistiske diktaturer blev etableret i mange lande. Da den kapitalistiske verden oplevede kriser, den ene efter den anden, og var på vej mod en ny omfordelingskrig, var Sovjetunionen blevet et avanceret industrielt landbrugsland. Et land hvor produktionsmidlerne var i offentligt ejerskab, hvor socialismens økonomiske grundlag blev dannet, og arbejdernes, bøndernes og de intellektuelles arbejds- og levevilkår forbedredes. I en tid med stadig dybere krise og stigende angreb fra kapital og fascisme var der en stigende tendens blandt arbejdere og undertrykte folk til at kæmpe, vi var også vidne til udviklingen af folkelige antifascistiske kampe i mange lande som Frankrig og Spanien samt nationale befrielsesbevægelser i kolonier, halvkolonier og afhængige lande som Kina.

9. Selvom nogle fascistiske diktaturer overlevede i Spanien og Portugal, resulterede Anden Verdenskrig i nederlaget for den fascistiske lejr, i brud med det imperialistisk kapitalistiske system på nye fronter og dannelsen af folkedemokratier. Folkerevolutionerne ledet af arbejderklassen og den uafbrudte orientering mod opbygningen af socialisme i Østeuropa og Balkan blev efterfulgt af revolutionerne i Kina og Vietnam og folkelige opstande og nationale befrielsesbevægelser i Asien, Afrika og Latinamerika. Efter at være rystet af arbejderklassens og folkenes voksende revolutionære kampe og blevet ramt på nye fronter gik det imperialistiske kapitalistiske system ind i anden fase af sin generelle krise. Arbejderklassens revolutionære partier i mange lande, hovedsageligt Frankrig, Italien, Grækenland og Indonesien, der havde støtte fra store dele af den arbejdende befolkning, var blevet massearbejderpartier og en alternativ politisk magt. I lyset af bevægelserne fra de undertrykte folk og nationer, der fortsatte med at skærpe kampen i 1960'erne og 70'erne, gik det gamle koloniale system

ind i en opløsningsproces og kollapsede.

10. Den store mobilisering af arbejdernes og de undertrykte folks bevægelse fik imperialismen og verdens reaktionære kræfter til at forene sine kræfter mod dem. USA fik overtaget i sine forbindelser med andre imperialistiske lande og blev efter Anden Verdenskrig det imperialistiske kapitalistiske systems unikke hegemoniske magt. Dette gjorde det muligt for imperialismen at iværksætte et samlet angreb, om end midlertidigt, på socialismen, arbejderklassens og folkenes revolutionære bevægelse. Finanskapitalen begyndte at forny sine skadede forbindelser med arbejderaristokratiet og bureaukratiet såvel som de tøvende middelklassekræfter og forsøgte at vinde dem og manipulere effektivt. Samtidig udvikledes nye taktikker, herunder at give midlertidige indrømmelser for at neutralisere arbejderklassen og folkene. Mens "velfærdsstatens" praksis blev udvidet, var der udviklet nye kolonialistiske metoder og former.

11. Arbejderklassens revolutionære bevægelse var ude af stand til at afvise imperialismens angreb eller angrebene udført indefra af de vaklende, forsonende elementer, der fungerede som et redskab for borgerskabet indenfor arbejderbevægelsen og den socialistiske lejr. SUKPs 20. kongres markerede et vendepunkt, da den kontrarevolutionære linje, der ideologisk tog form af moderne revisionisme, blev dominerende i partiet og i arbejderklassens bevægelse. Denne linje havde brudt med den socialistiske opbygning, havde banet vejen for kapitalistisk genoprettelse og havde erstattet kampen mod imperialismen, borgerskabet og de opportunistiske og revisionistiske strømninger af enhver art – med samarbejde. Mens kapitalismen blev genoprettet i socialistiske lande, med undtagelse af Albanien, med propaganda for fornyelse af socialisme, overgang til kommunisme osv. og med deforme socialistiske former, gik den revolutionære arbejderbevægelse ind i en periode med nederlag og tilbagegang. Den moderne revisionisme brugte fremskridtene, den store respekt og tillid, som gamle socialistiske lande, herunder Sovjetunionen, et af de mest avancerede og magtfulde lande, havde opnået, til at dræne det revolutionære indhold af videnskabelig socialisme og trække arbejdernes og de undertrykte folks kampe ned til det minimale modstandsniveau på alle områder. Arbejderklassens revolutionære massepartier blev til syndikalistiske, reformistisk-parlamentaristiske partier, og den revolutionære arbejderbevægelse stod over for en proces med total likvidation. Denne udvikling havde en effekt på de undertrykte nationer og deres bevægelser såvel som arbejderbevægelsen. Forsonende borgerlige og småborgerlige strømninger begyndte at få større indflydelse på disse bevægelser.

12. Med den moderne revisionismes overherredømme blev planlagt produktion, der sikrede en stabil og harmonisk udvikling på grundlag af samfundets behov, gradvist erstattet af produktion for profit og for markedet. Den kapitalistiske økonomi og det kapitalistiske samfund begyndte at vise sine karakteristika i form af økonomisk stagnation og krise, ulige udvikling, åben og skjult arbejdsløshed, akkumulering af penge og luksuriøst forbrug i hænderne på et lille mindretal, parasitisk og helt fjernt fra produktionen, ledsaget af stigende fattigdom, stigende militærudgifter og interventioner osv. Disse problemer nåede så store skærpelser mod slutningen af 1980'erne, at denne særlige og midlertidige form for kapitalisme ikke kunne opretholdes og uundgåeligt blev afløst af den almindelige kapitalistiske form. I begyndelsen af 1990'erne gik Sovjetunionen og dens blok ind i opløsningsprocessen. Socialismen og alle de nu deforme rester blev udryddet, og typiske kapitalistiske former er blevet genoprettet; Socialismen kollapsede også i Albanien.

13. Alle disse udviklinger blev udråbt som beviser på kommunismens fallit og afslutningen på kampen for revolution og socialisme samt kapitalismens og markedsökonomiens overherredømme. Dette var også begyndelsen på den alvorligste og mest effektive antikommunistiske kampagne i historien. Betingelserne var nu egnede til spredning af liberale, neoliberale, konservative, socialdemokratiske, neofascistiske strømninger eller dem, der var baseret på reaktion og fordomme på niveau med middelalderens reaktion. Mens alle former for revisionistiske strømninger svækkedes, nogle af dem gik i opløsning, og deres rester blev til reformistiske højre- eller venstresocialdemokratiske kræfter, forsøgte de andre at overleve ved at forny deres platforme og vise vejen til "nye" strømninger i jagten på at producere løsninger og alternativer indenfor det imperialistisk-kapitalistiske system. Det hævdedes, at den videnskabelige socialistiske teori er blevet forældet, at den aldrig kunne håndtere sociale processer, og at den måtte ændres. Prydet med nye undskyldninger har vi set genoplivningen af teorier, der hævder, at den videnskabelige og teknologiske revolution forårsagede fundamentale ændringer i produktionsforholdene, at modsætningen mellem arbejde og kapital forsvandt, og at arbejderklassens historiske revolutionære rolle ophørte. I tråd med alt dette blev det også hævdet, at det materielle grundlag for arbejderklassens partier og organisationer ikke længere var der, at arbejderorganisationernes funktion som fagforeninger ændrede sig, at de blev forældede og ville blive erstattet af nye sociale organisationer. Sammen med postmoderne teorier spredtes disse teser stadig med nye undskyldninger og i tilpassede former i forskellige navne som "radikalt demokrati", "det 21. århundredes socialisme", "markedssocialisme", "anarkisme", "økoanarkisme" osv.

14. På trods af den proces med nederlag og tilbagegang, som arbejderklassen og folkebevægelsen led efter Sovjetunionens og den revisionistiske bloks og partiers opløsning, fortsatte deres kamp uafbrudt, skønt fra et lavere udgangspunkt. Vi har også set den stigende kamp mod alle former for revisionistiske, opportunistiske, socialdemokratiske borgerlige strømninger. I denne kamp, med deres beslutsomme og kompromisløse holdning, spillede albanske kommunister og Albaniens Arbejdets Parti ledet af Enver Hoxha en vigtig rolle i dannelsen af nye partier og udviklingen af en kamplinje i nogle gamle partier. Nye revolutionære partier og organisationer i arbejderklassen opstod i kampen mod imperialismen, borgerskab og alle former for opportunistiske og revisionistiske strømninger som titoisme, trotskisme, eurokommunisme, maoisme og især moderne revisionisme. Disse partier og organisationer fortsatte deres kamp og konsoliderede deres enhed med større deltagelse i 1990'erne og de senere år, da den antikommunistiske kampagne var mest effektiv på grund af det hårde, men midlertidige nederlag, som socialismen og den revolutionære arbejderbevægelse led.

15. De partier, der fortsatte deres kamp på grundlag af arbejderklassen og deres marxistisk-leninistiske linjer, udarbejdede Quito-erklæringen i 1994, efter en række forberedende møder på forskellige kontinenter. Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) blev til i denne proces, og det er den internationale organisation for nutidens revolutionære arbejderbevægelse. CIPOML anser sig selv for at være arvtageren og den organiserende, der arbejder efter de revolutionære principper og gennemførelser af Første og Anden Internationales, samt Tredje Internationales (Kominterns) og Kominforms revolutionære periode.

V. Om skærpende modsætninger og de stigende udsigter til kamp

1. På trods af det største slag, som arbejderklassens frigørelsesbevægelse har lidt i sin historie, fortsatte grundlaget for den revolutionære bevægelse af verdens arbejderklasse og undertrykte folk med at udvikle sig snarere end at svækkes, ligesom de antagonistiske modsætninger, der trækker det kapitalistiske imperialistiske system til dens død. Kapitalistiske produktionsforhold er blevet dominerende i underudviklede og afhængige lande, som har bondesamfundets karakteristika, og hvor der stadig er en stærk tilstedeværelse af feudale rester. Vi har set bøndernes opløsningsproces og væksten af proletariske og halvproletariske masser såvel som udviklingen af de materielle forudsætninger for socialismen. Arbejderklassen og de halvproletariske masser voksede enormt i antal på verdensplan, så meget, at det er usammenligneligt

med niveauet i 1950erne, og på tidspunktet for Oktoberrevolutionen. I betingelserne for antagonisme og kamp mellem det kapitalistiske og det socialistiske system såvel som kapitalistisk konkurrence, den videnskabelige og teknologiske revolution, fremkomsten af nye sektorer såsom atom fission, opdagelsen og brugen af kerneenergi, databehandling og programmering, fornyelsen af det tekniske grundlag for produktion, transport og distribution, bred brug af elektronik osv. førte til nye udviklinger, der øgede arbejdskraftens produktivitet. Dette udvidede også muligheden for, at produktionen, især de arbejdsintensive sektioner, kunne flyttes til lande, hvor arbejdsstyrke, jord og ressourcer er billigere. Hvor den historisk set er stærkere, blev opløsningen af små virksomheder og selvstændige såvel som udviklingen af lønmodtagere hurtigere. Intensiveret centralisering og internationalisering af kapital og produktion på verdensplan førte processen med socialisering af produktionen og uddybningen af social ulighed og modsætninger fremad. Modsætningen mellem produktionens sociale karakter og den kapitalistiske karakter af ejerskab blev mere fremtrædende. Væksten i de arbejdsløses hær, intensivering af udbytning, vækst i arbejdskraftens afhængighed af kapital, fremskridt i tilegnelsesprocessen, væksten i kløften mellem dem der har, og dem der ikke har, er alle de uundgåelige resultater af videnskabelige og teknologiske fremskridt under kapitalistiske forhold. Ethvert fremskridt på dette område skærper kapitalismens modsætninger, men det forbedrer også de materielle forudsætninger for socialismen og bringer kapitalismen og imperialismen til deres uundgåelige afslutning.

2. Nederlaget og det deraf følgende mangesidede fald i arbejderklassen og den undertrykte folkebevægelse medførte større aggression fra imperialismen og verdens reaktionære kræfter. Ledsaget af globaliseringsdemagogien og præsenteret som "neolibérale" tiltag, intensiverede borgerlige kapitalistiske kredse deres angreb. Målet var at udrydde de resterende krummer af rettigheder og gevinster opnået af arbejderklassen, presse deres kamp ned til de laveste niveauer, løfte alle nationale og internationale barrierer, der begrænser kapitalens hegemoni og udbytning, især dens monopolistiske sektioner, for at sikre maksimal profit. Alle de byrder, der er et resultat af den økonomiske krise og recessioner, stigende konkurrence og forberedelserne til omdeling af verden og afregning af konti, bliver belastet på arbejderklassen og folkene.

3. Mens profitten af monopoler stiger i alle lande, inklusive dem, der præsenteres som de eksemplariske kapitalistiske velfærdsstater, forringes leve- og arbejdsvilkårene for de undertrykte og udbyttede masser. Trods stigende arbejdsproduktivitet falder reallønnen, arbejdsdagen forlænges, arbejdsintensiteten øges, pensionsalderen stiger, og midlertidig ansættelse og underleve-

randør-metoder breder sig i mange lande. Et af de vigtigste resultater af denne proces er svækkelsen af enhed og organisering af arbejderklassen på alle niveauer. Dette gjorde det nemmere at beskære arbejdende folks sociale rettigheder ned til de laveste niveauer inden for uddannelse, pension, sundhed, arbejdsløshedsforsikring osv., hvor privatiseringen bredte sig hurtigt, hvilket gav kapitalen virkelig høj profit. Mens processen med opløsning og tilegnelse af mellemliggende lag bliver hurtigere, breder fattigdommen sig, og de arbejdsløses hær bliver større. Demokratiske rettigheder og friheder begrænses under påskud af kamp mod terrorisme, og reaktionære kræfter og militarisme favoriseres.

Borgerskabet udfører disse angreb uden at opgive socialdemokratiet, som er blevet et reaktionært klassesamarbejde, der ikke er anderledes end andre borgerlige strømninger, og ved at bruge chauvinistiske, nationalistiske, religiøse, konservative, fascistiske og neo-fascistiske strømninger og organisationer og med alle middelalderens reaktionære kræfter i sin tjeneste.

4. Blandt de undertrykte og udnyttede masser vokser følelsen af usikkerhed, vrede og utilfredshed såvel som tendensen til at kæmpe. Selvom det endnu ikke har nået et tilstrækkeligt niveau til at afvise angrebene og har alle svaghederne ved en spontan bevægelse, gør arbejderklassen og folkene modstand og kæmper imod dem. I 1990'erne og i senere år, da angrebene var blevet intensiveret, udviklede arbejderklassens og folks kampe sig fra at være lokale strejker til generalstrejker og modstandshandlinger, massedemonstrationer generelt, og for så vidt angår folkelige opstande i underudviklede og afhængige lande. De franske arbejderes kampe i 1995 markerede et vendepunkt.

5. I modsætning til påstandene fra disse udvidelser af borgerligt-kapitalistiske kredse i arbejderbevægelsen førte sammenbruddet af det gamle koloniale system ikke til imperialismens og kolonialismens tilbagetrækning fra historiens scene eller til udryddelse eller blødgøring af modsigelsen mellem imperialismen og de undertrykte folk. Denne splittelse og modsigelse blev ved med at blive dybere og fik nye karakteristika under og efter opløsningsprocessen af det gamle kolonisystem. Store imperialistiske lande, især USA, intensiverede deres angreb ved hjælp af nye former og metoder for kolonisering, men også uden helt at opgive de gamle. Denne proces beviste endnu en gang, at uden sammenbruddet af hele det imperialistisk-kapitalistiske system, kan imperialismen og kolonialismen ikke afsluttes, og de undertrykte folk kan heller ikke opnå fuld frigørelse.

6. Store imperialistiske lande har udviklet et stærkere åg på nogle andre udviklede lande såvel som underudviklede og semi-udviklede, og forvandlet dem til en slags økonomiske og finansielle kolonier. Gennem bilaterale og multilaterale militære, kommercielle og finansielle aftaler samt internationale organisationer under kontrol af imperialistiske stater såsom IMF, Verdensbanken, WTO, OECD, EU, NAFTA, OAS, APEC, NATO osv. har disse lande større kontrol med medlemslandenes økonomiske, politiske, militære og kulturelle liv, hvilket begrænser deres uafhængighed og nationale suverænitet. Disse institutioner var et resultat af globaliseringen af den kapitalistiske verdensøkonomi, og store imperialistiske lande bruger dem som et instrument til at koordinere deres angreb, for at få andre lande og folk under deres greb og til at udvide deres indflydelsessfære.

7. Med opløsningen af blokken ledet af Sovjetunionen, hvad angår de inter-imperialistiske relationer og modsætninger, er rammerne forårsaget af rivaliseringen mellem de to blokke, hver især ledet af en supermagt, forsvundet.

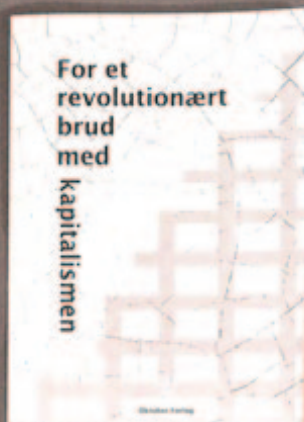
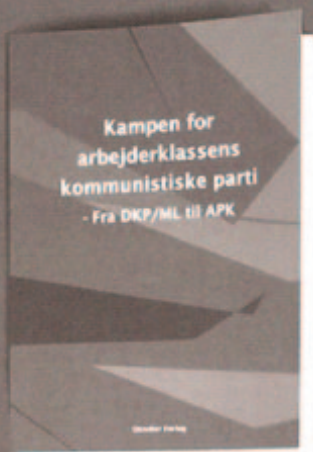
Magtbalancen, som formede alle økonomiske, politiske og militære internationale organisationer som FN, IMF, WB og NATO, har ændret sig. Nye imperialistiske lande er opstået som Kina, og dertil Rusland fra ruinerne af Sovjetunionen. Inter-imperialistiske magtforhold har ændret sig, de vigtigste imperialistiske magter omplacerede sig selv, og en ny kamp for omfordeling er begyndt. For at beskytte og udvide deres indflydelsessfærer indledte imperialistiske magter reaktionære borgerkrige ved at bruge nationale, etniske, religiøse forskelle såvel som direkte militære interventioner. Folk i Balkan, Kaukasus, Afrika og Mellemøsten var blevet trukket ind i de reaktionære krige hvirvelstrøm. Direkte militære indgreb fra store imperialistiske magter, især USA, er blevet udbredt, som det sås i Jugoslavien, Afghanistan, Sudan, Somalia, Irak, Libyen, Mali osv. Antallet af mennesker, der døde i disse interventioner, og de krige, der blev opildnet af imperialister, er nået op på millioner, og folkedrab havde fundet sted i Afrika.

8. Fremskridtene inden for videnskab og teknologi og i produktionsmidlerne har udvidet mulighederne for at imødekomme og sikre menneskers behov ved at håndtere naturen og bruge dens ressourcer på grundlag af kendskabet til og respekten for den naturlige udviklings love. Imidlertid har kapitalens ubekymrede brug af avancerede produktionsmidler i hænderne på monopoler og for maksimal profit ført til ødelæggelse af naturen, skæv økologisk balance og nået sådanne niveauer, der truer menneskeheden og alt levende og kræver en øjeblikkelig løsning. Især naturressourcerne i afhængige og semi-koloniale lande bliver plyndret på en sådan måde, at det fører til store miljøkatastrofer. Det imperialistiske kapitalistiske system trækker også i denne henseende menneskeheden til en total katastrofe.

9. Mens de materielle grundlag for en proletarisk verdensrevolution udvikler sig og modnes endnu mere, med splittelser og modsætninger der bliver dybere, skærper det imperialistiske kapitalistiske system de betingelser, der bringer de reaktionære imperialistiske kriges uundgåelighed, såvel som de revolutionære kampe og opstande fra arbejderklassen og folkene. Dette system går fra krise til krise, og faktorerne til et revolutionært udbrud akkumuleres i mange lande. Dette system er på vej mod en ny periode med krige, fundamentale ændringer og revolutioner. Uanset hvilke metoder imperialismen og reaktionære kræfter bruger, og hvor voldsomt de angriber, uanset hvor tunge de midlertidige nederlag og fiaskoer er, er sammenbruddet af det imperialistiske kapitalistiske system og den proletariske verdensrevolutions sejr uundgåelig.

10. Som det tydeligt ses i 1848-revolutionerne i Vesteuropa, Pariserkommunen og Oktoberrevolutionen, kan ikke kun sejrene, men også nederlag være lærerige for arbejderklassen og folkene, og bane vejen for større og mere avancerede sejre. Pariserkommunen fulgte arbejderkampene i Frankrig 1831-34, Chartist-bevægelsen i England og revolutionerne i 1848, og oktoberrevolutionen var produktet af al den erfaring. Det 20. århundredes sejre og nederlag vil danne grundlaget for nye og mere avancerede mobiliseringer og kampe, og de vil uddanne arbejderklassen på vejen.

Udgivelser fra Oktober Forlag

enhedogkamp.dk/butikken/

Om APK

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, blev stiftet i 2000 og er en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML

APK udgiver den daglige netavis Kommunistisk Politik, kpnet.dk og det politisk teoretiske magasin Enhed og Kamp, enhedogkamp.dk. Partiet udgiver desuden politisk litteratur, podcasts, mv.

APK har bogcafeer i København, Odense og Århus. APK, har en politik for en revolutionær vej ud af kapitalismen og dens kriser, en politik for revolution og socialisme.

APK er et revolutionært kommunistisk parti, der har et socialistisk Danmark med arbejderklassen ved magten som sit mål. Det forsvarer arbejderernes selvstændige klasseinteresser over for alle andre klasser og lag, samtidig med at det forsvarer det store flertals interesser i den daglige forsvarskamp mod monopolkapitalen og dens stat. APK er arbejderklassens parti. Det er, også i sin sociale sammensætning, i første række arbejderernes og arbejderkvindernes parti. Det henvender sig først og fremmest til de nederste, mest undertrykte og udbyttede lag af arbejderklassen.

APK anser arbejderklassen for den eneste konsekvente klasse, der kan skabe en revolutionær forandring og opbygge et socialistisk Danmark.

APK arbejder for at skabe enhed i arbejderklassen på og omkring en klassekamps-politik og opbygge en revolutionær bevidsthed. Sideløbende arbejder APK for at skabe en bredere enhed med arbejderklassens nærmere lag, progressive og demokratiske intellektuelle og andre.

APK er et handlingens parti. APK deltager i den daglige klassekamp for at udvikle den og skabe enhed omkring en revolutionær forandring, og for et brud med det kapitalistiske system.

APK er et kampparti. Det er ikke et parti, der vil reformere gennem folketinget eller bilder arbejderklassen ind, at der er en parlamentarisk og fredelig vej til socialismen. Det fortæller sandheden: at et socialistisk Danmark vil kræve ofre og kamp.

APKs politik på de forskellige klassekampsfelter udvikles, diskuteres og besluttet blandt partiets medlemmer. Den politiske og taktiske linje besluttet på partiets kongresser hvert 3. år, der er partiets højeste myndighed. Kongressen vælger partiets ledelse.

APK henter sin energi og handlekraft gennem at forene teori og praksis. Partiet handler og arbejder ud fra den videnskabelige socialisme og dens erfaringer, dvs. marxismen-leninismen.

APK bygger på og viderefører arbejderbevægelsens og den kommunistiske bevægelses revolutionære traditioner og erfaringer. Det kommunistiske parti er afgørende som den ledende kraft i en revolutionær omvæltning og udviklingsprocessen frem mod denne. Det er derfor en konstant politisk og ideologisk opgave at styrke partiets politiske enhed og opbygge det, så det i stadig højere grad kan modsvare de opgaver som klassekampen og udviklingen kræver.

APK er økonomisk uafhængigt af statsstøtte. Vi stoler på egne kræfter og solidariteten blandt kampvillige og progressive kræfter.

Abonner på Enhed og Kamp

ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

www.enhedogkamp.dk

Køb tidligere numre af Enhed og kamp

- ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

APK København
Oktober Bogcafé
Frederikssundsvej 116
2700 Kbh

kbh@apk2000.dk

facebook:

[OktoberKbh](#)

APK Odense
Oktober Bogbutik
Skibhusvej 100
5000 Odense C

odense@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogbutikFyn](#)

APK Århus
Oktober - Århus
Ny Munkegade 88
8000 Århus C

aarhus@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogsalgAarhus](#)

Denne pjece er udgivet af Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) i forbindelse med 30-året for stiftelsen af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

CIPOML blev stiftet i 1994 og har lige siden arbejdet for styrkelsen af revolutionen og socialismen, som international organisering af de nationale revolutionære partier og organisationer.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med vores stiftelse i 2000. Vi har siden arbejdet med, og vi har været del af den dynamiske effekt der gensidigt styrker partierne, det nationale og internationale, dele og helheder – samt summen i styrkelsen af revolutionen og socialismen.

CIPOML og dens tekster er marxisme-leninisme på et højt niveau, den er organiseret internationalismemed tilhørende international solidaritet og den er arbejderklassens partiers sammenslutning.

For teksterne i denne pjece, som for andre tekster af APK og CIPOML, opfordrer vi til at læse dem, bruge dem og dele dem.

